

JUNTES SOM MÉS FORTES

Diuen, que al final del poble hi ha una cabanya que mai ningú l'ha trobat...

D'açò va aquesta història, de com quatre xiquetes de tretze anys van descobrir el que hi ha més allà del poble, cap persona s'havia atrevit a visitar aquella part.

Les nostres protagonistes són: Marina, Olivia, Maria i Eva.

Era un tres de Febrer, i les amigues havien quedat en la casa d'Olivia. Ja estaven ahí quan algú va tocar a la porta: toc- toc- toc.

Les quatre van obrir la porta, i... a que no vos imagineu el que hi havia? Una caixa! En la caixa hi havia quatre lletres. La M, la O, la M (un altra vegada), i la E. Eren les inicials dels seus noms!

Van entrar la caixa a casa, la van obrir, i hi havia una nota que deia: «Hola xiques, voleu vindre a descobrir el secret de la cabanya?» Les quatre van dir en veu alta i a la vegada: Si!!!!!!!!!!

Van fer les maletes i lis digueren als pares que anaven a la biblioteca. Van arribar, i... a caminar al nord. Marina no parava de dir : *dreta, esquerra, esquerra, recte, dreta, esquerra...* Fins que Eva, va dir: *Xiques, no és per ací*

Van donar la volta, i...a caminar al sud.

Com que es va fer de nit, repartiren uns entrepans, i...a dormir! Demà seria un bon dia!

«Qui-qui-ri-quiiii...» Les quatre van despertar. Després, per a desdejunar, menjaren ous fregits.

I...a caminar s'ha dit!

Al cap de cinc hores caminant, van trobar un bosc, el creuaren, i es trobaren amb una persona.

-Papà????- va dir Maria.

-Senyor...pare de Maria???- digueren les demás.

- Jo soc el guàrdia d'aquest bosc- va dir ell.

- I...el tresor?- cridaren totes juntes.

- El tresor sou vosaltres, que heu agafat tota la valentia del poble, per a descobrir el secret que tant de temps havíem guardat. El final del bosc- va dir el pare de Maria emocionant-se.

- Ell té raó, JUNTES, SON MÉS FORTES- van dir totes a la vegada.

FI.

Eva Olmos